

Tweegesprek tussen Gert van de Weerd en Henk Schouten

De Profeet Ezechiël

Aflevering 33: Offers in het Messiaanse Rijk

Teksten op: www.bijbelverklaring.com en
www.family7.nl/programmas/de-profeet-ezechiel

Bijbelvertaling uit: Weerd, De Profeet Ezechiël

In de vorige aflevering hebben we gezien dat op de bekering van het volk, de Heere God aanvullende informatie geeft met betrekking tot de nieuwe tempel die dan volgens die gegevens gebouwd moet worden. Die tempel moet worden ingewijd en een week lang worden dieren geofferd en bloed besprenkeld. Daarmee komen we bij een probleem. Als in Christus het ultieme offer is gebracht, wat is dan de zin van de offerdienst straks in de nieuwe tempel? Want die wordt toch hersteld?!

Wordt de Offerdienst Herstelt?

Voor veel christenen is het ondenkbaar dat in het Messiaanse Rijk de offerdienst zou kunnen terugkeren. Zij stellen dat die in de dood van Jezus Christus vervuld werd. Men wijst dan naar Mattheüs 5:17 (NBG):

Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet en de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen.

Het woord vervullen wordt daarin niet alleen letterlijk opgevat (de auteur onderschrijft dat), tevens wordt de tekst van een eindconclusie voorzien. Namelijk, dat Jezus Christus in zijn sterven, opstanding en de stichting van de Gemeente vrijwel alle profetie heeft vervuld*. Maar Ezechiël wijst ons erop dat er nog een tempel gebouwd moet worden. Wellicht in een niet eens zo ver verwijderde toekomst. Ook worden de offerdiensten hervat, daarover laat Ezechiël geen twijfel bestaan. Daarmee rijst de vraag: Hoe kunnen we een offerdienst tijdens het Messiaanse Rijk rechtvaardigen in het licht van de Nieuwtestamentische dogmatiek? Dat kan, mits we een scherp onderscheid aanbrengeen tussen de Gemeente van Christus en het volk Israël. *Wat wel blijft staan is profetie over de wederkomst, het oordeel en de nieuwe hemel en aarde.

Heidenen, Joden en De Gemeente van Christus

Er bestaat een fundamenteel onderscheid tussen Joden onder de wet en de Gemeente van Christus. Dat ligt primair besloten in de weg tot het heil. Voor de meeste christenen bestaat er maar één weg tot God en die loopt via Jezus Christus: Niemand komt tot de Vader dan door Mij (Johannes 14:6). Deze tekst sluit voor hen alle andere wegen af. Indien we dat doen, dan wordt iemand die in God gelooft en de wet naar beste kunnen vervult, zonder Christus te kennen, niet gered. Een standpunt dat strijdig is met de geest van het Oude Testament. Genesis 15:6 getuigt: En hij (Abram) geloofde in de HEERE, en Die rekende hem dat tot gerechtigheid. Ook Paulus doet daarover verhelderende uitspraken; Romeinen 2:12 (NBG) we:

Allen, die zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan; allen, die onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden.

Paulus maakt onderscheid tussen heidenen, Israëlieten en de Gemeente van Christus. Zij die de wet niet kennen en in zonde leven, zullen verloren gaan, echter niet onder de wet. Van hen (heidene die God niet kennen) wordt namelijk gezegd dat het werk der wet (= de vervulling der wet: de liefde) in hun harten geschreven is (Romeinen 2:15). Daar worden zij op geoordeeld. We noemen hen heidenen = Groep 1.

Wie onder de wet vallen (Israël), worden door de wet geoordeeld, ook na de dood van Jezus. Zo spreekt de wet tot hen die onder de wet zijn (Romeinen 3:19). Die Israëlieten vormen Groep 2. Uitgezonderd zijn die Israëlieten die deel uitmaken van de Gemeente van Christus. Die behoren bij Groep 3.

Voor hen die tot de Gemeente van Christus behoren geldt: Gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade (Romeinen 6:14). Dat is een tuchtmeester die aanzienlijk minder hard is. Die genade verwekt een innerlijke gezindheid die in Jezus Christus is: het werk van de Heilige Geest. Dat scheidt de wonderlijke tegenstelling tussen een lichaam dat verkocht is aan de zonde (Romeinen 7:14) en een geest die in Christus is. Romeinen 8:10 en 11 (NBG):

Indien Christus in u is, dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de geest is levend vanwege de gerechtigheid. En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden heeft opgewekt, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest, die in u woont.

Hoewel die belofte vaststaat, moet de gelovige vechten tegen de geaardheid van zijn/haar lichaam. Die tegenstelling doet Paulus uitroepen: Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? (Romeinen 7:24).

Het bestaan van de Gemeente sluit andere wegen niet uit

De Gemeente van Christus vormt dus Groep-3. Zij leven onder de genade. Dat is een leven waarin de liefde de hoogste wet is (Romeinen 13:8) en daarmee wordt de link met de heidenen van Groep 1 weer gelegd. Echter, nu gaat het om heidenen mét God. Zij hebben een relatie met God als tussen vader en kind. Een afhankelijkheid in liefde. Over hen zegt Jezus: Niemand komt tot de Vader dan door Mij (Johannes 14:6). Voor hen die Jezus hebben leren kennen, is er dus maar één weg: Jezus Christus. Dat sluit echter de twee andere wegen - die van ongelovige heidenen en van Israëlieten onder de wet - niet uit!

Leiden de twee andere wegen dan ook tot zaligheid? De weg onder de wet zeker. In het Oude Testament was dat zo en nergens heb ik enig bewijs in de Bijbel gevonden dat dit in het Nieuwe Testament veranderd is. Over de mogelijk derde weg zegt Romeinen 2:15 (NBV): Ze (de heidenen) bewijzen door hun daden dat wat de wet eist in hun hart geschreven staat; en hun geweten bevestigt dit, omdat ze zichzelf met hun gedachten beschuldigen of vrijpleiten. Het woord vrijpleiten doet vermoeden (en hopen) dat er voor heidenen die God niet kennen, maar 'goed' zijn, ook genade is.

In het Messiaanse Rijk wordt de wet vervuld

Voortbouwend uit voorgaand schema kunnen we vaststellen dat het volk Israël de wet Gods niet vervuld heeft. Dat wordt door Romeinen 9:31 (NBG) bevestigd: Israël, hoewel het een wet ter gerechtigheid najaagde, is aan de wet niet toegekomen. In het Messiaanse Rijk zal dat alsnog gerealiseerd worden, nu onder leiding van Jezus Christus, dan ook hun Messias. Want Christus is het einde (= doel) der wet; Romeinen 10:4. Uit het voorgaande kunnen we concluderen dat, wat de Israëlieten betreft, er geen beletsel is om offers te brengen. Ze benadrukken de noodzaak tot heiliging in een toekomstige maatschappij die, hoewel rijkelijk

gezegd, toch nog zonde kent. Die offers dienen echter wel in Gods eigen tempel plaats te vinden en die is er heden nog niet.

De offerdienst na de dood van Christus was legaal

In de Hebreënbrief komt de wet weer aan bod. De brief is gericht aan bekeerde Joden, leden van de Gemeente van Christus. Zij vallen dus onder Groep 3, niet onder Groep 2.

Uit die brief leren we dat het offer op Grote Verzoendag, op zichzelf, niet tot volmaaktheid kon leiden (Hebreëën 10:1 en 11). Het is slechts een afbeelding (Hebreëën 8:5) van het komende werk van Jezus Christus. De ceremonieën van het Mozaïsch verbond waren dus schaduwachtige verwijzingen naar toekomstige gebeurtenissen. Op zichzelf konden ze de zonde niet wegnemen (Hebreëën 10:4 en 11). Ze bewerkten een voorlopige verzoening, vooruitlopend op de volledige verzoening door Christus Jezus.

Indien het offerbloed in de oudheid tot volledige schuldelding had geleid, dan hadden die offers na de dood van Jezus Christus afgeschaft moeten worden. Maar dan waren de eerste christenen onder geen beding nog naar de tempel gegaan, zoals uit Handelingen 2:46 blijkt:

En voortdurend waren zij elke dag eendrachtig in de tempel 1), braken het brood aan huis 4) en gebruikten hun maaltijden met blijdschap en eenvoud des harten, en zij loofden God en stonden in de gunst bij het gehele volk 2).

Zie ook: Handelingen 3:1; 5:42; 21:26. Handelingen 21:20b is wellicht nog duidelijker

Gij ziet, broeder, hoe vele duizenden onder de joden gelovig zijn geworden en allen zijn zij ijveraars voor de wet 3).

1) Het is vanzelfsprekend dat de eerste christenen aldus aan de tempelrituelen deelnamen,

2) anders zouden ze nooit bij het gehele volk in de gunst gestaan hebben.

3) Ook de uitdrukking ijveraars voor de wet* laat geen andere conclusie over dan dat de eerste christenen aan de offerrituelen meededen. (* Dat is Zeloten voor de Thora, een eretitel in Israël!)

4) Het is opmerkelijk dat het avondmaal aan huis gehouden werd en niet in de tempel, waar heus wel een plaats gevonden kon worden. Zo werd vermeden dat zij anderen tot ergernis waren en daarmee toonde men de gezindheid van Christus, van het zuiverste water.

De offers zelf konden dus niet tot volledige reiniging leiden. Hebreëën 10:11 (NBG) getuigt:

Voorts staat elke priester dagelijks in zijn dienst om telkens dezelfde offers te brengen, die nimmer de zonden kunnen wegnemen.

Toch werden de offerdiensten, na de uitstorting van de Heilige Geest, kennelijk legaal voortgezet en nergens uit blijkt dat de apostelen zich daartegen verzet hebben.

24.5 Zijn de offers in het Messiaanse Rijk ter nagedachtenis?

Op basis van de Hebreënbrief stellen velen, dat de offers van de tempeldienst in het Messiaanse Rijk als gedachtenis zullen dienen; Hebreëën 10:3 (NBG):

Doch door die offeranden werden ieder jaar de zonden in gedachtenis gebracht.

Maar dat blijkt nergens uit in het Oude Testament. Integendeel, het staat vast dat de offeraar, met het brengen van zijn offer, terecht geloofde dat er direct iets gebeurde in zijn

relatie tot God. Dat de schuld gedelgd was. Leviticus 7:11 (NBG) laat daar geen twijfel over bestaan:

Want de ziel van het vlees is in het bloed en ik heb het u op het altaar gegeven om verzoening over uw zielen te doen, want het bloed bewerkt verzoening door middel van de ziel.

De Joodse wijze Nachmanides zegt het zo:

Al deze handelingen moeten worden uitgevoerd zodat, wanneer ze gedaan worden, een persoon zich zal realiseren dat hij tegen God heeft gezondigd, naar lichaam en ziel. En dat zijn bloed in werkelijkheid vergoten zou moeten worden en zijn lichaam verbrand, ware het niet om de liefderijke goedgunstigheid van de Schepper, Die voor hem een plaatsvervanger en een losprijs nam, namelijk zijn offerande, zodat diens bloed in plaats van zijn bloed zou komen, diens leven in plaats van zijn eigen leven ...

De brief aan de Hebreëen versus Leviticus

Er ontstaat nu, ogenschijnlijk, een tegenstelling tussen Leviticus en de Hebreëenbrief. Zijn de offers nu wel of niet toegestaan?*

* We geloven dat de Hebreëenbrief geïnspireerd is door de Heilige Geest, dus is een dergelijke tegenstelling niet aanvaardbaar. Dus: of de Hebreëenbrief is niet geïnspireerd en gaat hier in de fout; of we dienen de scheiding Gemeente van Christus en Joden onder de wet aan te leggen.

Echter, die tegenstelling vervalt indien we onderkennen aan wie de Hebreëenbrief gericht is. Dat zijn leden van de Gemeente van Christus (die uit bekeerde joden en heidenen bestond). In die context is de gelovige geheiligd doordat hij één wordt met het lichaam van Christus. Hebreëen 10:10 (NBG):

Krachtens dien wil zijn wij eens en altijd geheiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus.

Hebreëen 3:14 (NBG) legt de cruciale scheiding tussen Jood en christen:

Want wij hebben deel gekregen aan Christus.

Voor Joden die lid zijn van de Gemeente van Christus hebben de zond- en schuldoffers geen nut (wel de andere offers). Hebreëen 10:18 (NBG) is duidelijk op dit punt:

Waar dan voor deze dingen vergeving bestaat, is er geen zondoffer meer nodig.

Zij die onder de wet leven zijn hier echter geen deelgenoot van, dus is voor hen de noodzaak van schuld- en zoenoffers onverminderd van kracht. De leden van de Gemeente van Christus staan daar buiten; Hebreëen 13:11-14 (NBG):

Want van de dieren, waarvan het bloed als zondoffer door de hogepriester in het heilig-dom werd gebracht, werd het lichaam buiten de legerplaats verbrand. Daarom heeft ook Jezus, teneinde zijn volk door zijn eigen bloed te heiligen, buiten de poort geleden. Laten we derhalve tot Hem uitgaan buiten de legerplaats en zijn smaad dragen. Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige.

De Studiebijbel geeft aan dit vers een verhelderende uitleg:

De uitdrukking buiten de legerplaats staat met nadruk achteraan; de schrijver maakt namelijk in vers 13 duidelijk dat wie binnen de legerplaats (binnen het traditionele Jodendom met de offerdienst van het oude verbond) wil blijven, geen deel heeft aan Christus.

Conclusie

Volgens joodse denkwijze dienen we de offers als een middel te zien om zich met God te verzoenen. Het lijkt tevens geen twijfel dat die offers ook heen wijzen naar het ultieme offer van Christus, evenals dat in het Oude Testament het geval was. Op dit punt hebben Israëlieten/Joden andere verplichtingen dan christenen, lidmaten van de Gemeente van Christus. Die vallen onder de ordening van Melchizédek (Hebreeën 5:6 en 10 / 6:20); Zij onder die van Aäron (Hebreeën 7:11-12). In het Messiaanse Rijk zullen die twee samensmelten tot een nieuw hogepriesterschap: dat van Jezus Christus (Zacharia 6:12 en 13, Grondtekst) die tevens Priester-Koning zal zijn, naar het voorbeeld van Melchizédek (Genesis 14:18). Dat is het nieuwe verbond (Berit olam) waar Hebreeën 8:8-13 over spreekt. Want daar wordt geprofeteerd over het huis Israëls én het huis Juda (alle twaalf stammen!) en gezegd:

Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen en Ik zal die in hun harten schrijven en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.

Voor veel reformatorische christenen is een nieuwe tempel en de daaraan verbonden offerdienst een anachronisme, omdat dit volgens hen afdoet aan het offer van Jezus Christus. Dat is juist waar het de Gemeente van Christus betreft. Echter, die wordt ten hemel opgenomen, voordat het Messiaanse Rijk aanbreekt. Dus vervalt daarmee hun bezwaar.

Offers in het Messiaanse Rijk

Het brandoffer

‘Ôlâh of ‘ôwlâh betekent brandoffer. De grondbetekenis is gaande op en dat duidde op de rookkolom die van het altaar opsteeg, maar ook op de opklimmende gedachten (naar de hemel) van degene die offerde. Het werd ook wel kalil (kâlîyl) genoemd (het totale offer; Deuteronomium 33:10). Het brandoffer was een betuiging van eerbied en symboliseerde de algehele toewijding van de aanbidder aan God. Met dit offer zocht de offeraar tevens verzoening met God. Het offerdier werd geheel door het vuur op het altaar verteerd. Er werd dus niets overgelaten. Het brandoffer was het enige offer dat door niet-Israëlieten gebracht kon worden, want het bestond al voor de instelling van het Sinaïtische verbond. Zo brachten Noach (Genesis 8:20), Job (Job 1:5 en 42:8) en Jetro (Exodus 18:12) reeds brandoffers.

Als brandoffer werd gewoonlijk een stuk groot- of kleinvee gebruikt (zo nodig een duif als niets anders beschikbaar was) die uit eigen bezit moest komen en volkomen gaaf diende te zijn. De offeraar stelde zich op in de ingang van de voorhof, vóór het brandofferaltaar en droeg door handoplegging (= semika) zijn gezindheid aan het dier over. Dan werd het dier door de priesters geslacht en het bloed werd door hen rond het altaar gesprenkeld. Daarmee werd gesymboliseerd dat de zonde door het bloed werd bedekt en aldus uitgewist (= kippér). Daarna werd het dier in stukken gesneden en vervolgens verbrand.

In essentie is de doelstelling van de offeraar om zich te heiligen en God daarin groot te maken. Deze gezindheid past dan ook bij uitstek binnen het Messiaanse Rijk.

Het zondoffer

Onder het Sinaitische verbond diende elke Israëliet die onopzettelijk, in onwetendheid of in onachtzaamheid, een gebod van God overtreden had een zondoffer te brengen. Daaronder vielen ook vormen van onreinheid. In het Messiaanse Rijk zal het geen persoonlijk offer meer zijn, maar een gemeenschappelijk offer dat periodiek op de zevende van de maand gebracht zal worden (Ezechiël 45:20). De functie van het zondoffer in het Messiaanse Rijk zien we, in principe, al doorschemeren in Job1:5, waar hij voor elk van zijn kinderen een offer brengt: want Job dacht: Misschien hebben mijn kinderen gezondigd en in hun hart God vaarwel gezegd.

Het Spijsoffer

Dit betreft een mengsel van meel, olie en wat zout en kon al dan niet gebakken worden. Soms werd er wierook aan toe gevoegd (Leviticus 2:1-13 en 6:14-23). Een deel van het offer werd op het altaar verbrand. De rest was voor de priesters. Met het spijsoffer bracht de offeraar de dankbaarheid aan God als de Gever en Onderhouder van het leven tot uitdrukking. En dat is dan ook de betekenis gedurende het toekomstige Messiaanse Rijk. Het spijsoffer werd ook wel gedenkoffer genoemd. Het werd vaak gecombineerd met dieroffers, waardoor er nogal eens verwarring ontstaat over de aard van dit offer. Ook de offerande van de eerstelingen van de oogst (Leviticus 2:14-16) en de toonbroden waren een minchâh.

Het Plengoffer

Dit offer werd in oude tijden vaak gecombineerd met het spijsoffer en dieroffers, maar kwam ook zelfstandig voor. Het bestond uit een vierde hin wijn. Van karakter was het sterk verwant aan het spijsoffer. (Exodus 29:40 en 30:9 / Ezechiël 45:17 / Leviticus 23:13, 18 en 37 Leviticus 28 en 29)

Het vredeoffer

Het Hebreeuwse woord shelem betekent ten diepste compleetheid en is sterk verwant aan sjalom. Het wordt algemeen vertaald met vredeoffer, maar wordt ook wel verbondsoffer, gemeenschapsoffer of dankoffer genoemd. Het werd alleen door hen gebracht die in vrede met God leefden, om zo hun dankbaarheid te tonen. Er waren drie soorten vredeoffers: lof-offers, gelofte-offers en vrijwillige offers. Het was een persoonlijk offer dat iemand voor zichzelf bracht of voor zijn familie of voor anderen die met hem verbonden waren.

De offeraar riep tot God en vroeg om vrede voor de gehele wereld. Dat was, in feite, een roep om de komst van het Messiaanse Rijk. Als dat Rijk uitgeroepen wordt zal dat element niet meer van toepassing zijn, dus zal de functie van het vredeoffer beperkt blijven tot dankzegging.

In de oudheid werd het bloed van het offerdier op het altaar gestort. Verder werden alleen het vet en de nieren verbrand. Het borststuk en dijen van het dier waren voor de priesters. De rest van het vlees werd in het heiligdom door de offeraar en zijn familie en/of vrienden gegeten, opdat zij de vrede van God mochten ervaren.

Kenmerkend is dat het vredeoffer een maaltijd betrof waarvan men beleed dat God de gastheer was. Daarom werd het altaar ook wel de tafel van Jahweh genoemd (Ezechiël 41:22, 44:16 en Maleachi 1: 7 en 12). De offeraar en zijn familie en/of vrienden waren dus Zijn gasten. Alzo werd een herstelde leefgemeenschap tot uitdrukking gebracht. Ook het paasoffer was een vredeoffer. Het vredeoffer en het Avondmaal zijn dus sterk verwant.

Dit is een uittreksel. Voor een veel uitgebreider bespreking verwijzen we naar: De Profeet Ezechiël 1 door G.A. van de Weerd. Copyright: Gert A. van de Weerd; PMI Boeken BV.